

Keresztút – 2022 nagypéntek

Bevezetés

Jézussal járunk a szenvedése útján. Elindultunk vele az utolsó vacsora terméből. Virrasztottunk vele az Olajfák hegyén. Most pedig elindulunk a Golgotára. Ott szeretnénk állni a kereszt alatt, majd elkísérjük a sírjáig. Mindezt azért, hogy majd az üres sírt is megláthassuk. A szenvedés, a halál összegyűjt bennünket. Ma Jézus köré gyűlünk, aki szeretné összegyűjteni szétszóródott gyermekeit.

Pilátus ítélete

Pilátus érzi, sejti, hogy irigységből akarják Jézus kivégeztetni a főpapok. Mégis, mert félti pozícióját, enged a követeléseknek. Hányszor ítélek mások fölött? Persze, legtöbbször nem mondom ki, csak bennem felmerül. Már ez is eredmény. Mert tudom kezelni a gyakran spontán felmerülő gondolatot. Milyen sokszor csak egy oldalt látok a másiktól. Így egyoldalúan ítélem meg őt. Milyen sokszor elfeledkezem az előzményekről, így tettének, szavának gyökereit nem látva mondom ítéletet róla. Ha igyekszem reálsan, teljességében látni a másik embert, akkor esélyem van arra, hogy segíteni tudok neki, hogy felemelem, megerősítem a jóban.

Felveszi a keresztet

A kivégzés része, hogy Jézus maga viszi fel a keresztet a Golgotára. Vállalja értünk a keresztút minden mozzanatát. Milyen gyakran húzódozom a nehéz dolgoktól. Pedig minden élethelyzetnek vannak könnyű, örömteli, szívesen vállalt részei, és vannak olyanok, amelytől szabadulnék. Persze nem lehet félig-meddig tenni a dolgokat. Nem válogathatok, hogy ezt a részét teszem, a másikat nem. És ez nem csak a különféle feladatokra vonatkozik. Saját életemnek is vannak olyan sebei, amelyet hordoznom kell. Tudom-e mosolyogva, már-már derűsen viselni életem nehézségeit?

Első elesés

Nekivágunk egy feladatnak, kapcsolatnak, közösségben való munkálkodásnak. Majd hamarosan jelentkeznek a csalódások. Nem egészen úgy megy, mint ahogy igazán jónak gondolnám. Ilyenkor könnyen feladom. Elszívárogoz a lelkesedés. Péter volt ilyen helyzetben, amikor követte Jézust a főpap udvarába. Jézus iránti szeretetét legyőzi a félelme. De vannak könnyei, van bűnbánata. Ha fogyni látom a lelkesedésemet, ha csalódások érnek, nézzek rá Jézusra, és bátran keljek fel, induljak tovább az úton!

Édesanyjával találkozik

Milyen nehéz, ha fájdalmat kell okozni a másinak. Főleg, ha ez kikerülhetetlen. Nem azért, mert rossz, amit teszek, hanem, mert tudom, hogy nincs más út. Milyen nehéz látni a másik szenvedését, erőfeszítését, és megélni a tehetetlenséget, mert nem tudok segíteni neki, bár tudom, ezen az úton kell haladnia. Ahogy Mária követi Jézust, és mellette állásával biztatja, úgy kell ilyen helyzetekben nekem is megtalálni a mellé állás módját.

Cirenei Simon

Segíteni a küszködő embernek. Simon – bár először kényszerítve – fizikai segítséget ad Jézusnak. Majd Jézusra tekintve megszületik benne az együttérzés. Segíteni valakinek, meglátni a másik szükségét gyakran nem egyszerű. Kicsit fel kell adom a magam terveit, kilépni a feladatomból, időt adni a másinak. Mégis, ha meglátom benne a keresztyét hordozó Jézust, le tudom győzni ellenkezésemet.

Veronika

Szinte alkalmatlan segítség. Ugyanakkor az együttérzés kellő kifejezője. Hogyan tudom letörölni a másik verejtékét? Egy jó szóval, egy mosollyal. A boltban a pénztárosnak valami szépet mondani. Megköszönni valamit, biztatni valamiben. Apró gesztusok, amelyek – ha csak pár pillanatra is – mosolyt csalhatnak a másik arcára.

A második elesés

Amikor már nem csak belesodródok egy helyzetbe. Már nem csak elszivárogni érzem a lelkesedésemet. Már tényleg, tudatosan felmerül, hogy ennek így semmi értelme. Már olyan sok mindent megpróbáltam, már annyiszor kértem, és mégsem. Ilyenkor kell újra – Jézusra tekintve – erőt meríteni, és tovább menni, keresni a mégis lehetséges megoldásokat.

A siránkozó asszonyok

Az együttérzés megvan ezekben az asszonyokban, de ez üres szólam marad. Olyan helyzetek lehetnek ezek, amikor inkább magamat sajnálom, mert elveszett valami lehetőség. Siránkozom, panaszkodom, de nem teszek semmit, ami javíthatna a helyzeten. Pedig lehet, csak fel kellene vennem a telefont, vállalom az első lépést. A pálya széléről egyszerű véleményt formálni. Mi lenne, ha megpróbálnék részévé válni a csapatnak.

A harmadik elesés

Belefáradtam. Már semmi reményt nem látok. Már minden mindegy. Teszem a dolgom, de a lehetséges eredmény a homályba vészett. Jézus tovább halad, és ezzel megmutatja, hogy érdemes felvetnem magamban, hogy hátha mégis.

Mezítelenül

Amikor két ember egymás előtt mezítelenné válik, abban hallatlan nagy bizalom van. Az első bűn ezt a bizalmat zúzta szét. Amikor mások tesznek mezítelenné, abban a megalázás, a megszégyenítés, a teljes kiszolgáltatottság jelenik meg. Éppen azért, mert nem a bizalom van mögötte. A legbensőségesebb kapcsolataimban vállalom, hogy a benső dolgaimról is beszélek. Ha viszont mindez kikerül ebből a bensőséges viszonyból, az csak sebeket okoz. Jézus vállalja értünk a teljes kiszolgáltatottságot.

A kereszten

Jézust keresztre feszítik. Fülünkbe csenghet szava: ha majd felemelnek a földről, mindenkit magamhoz vonzok. A kereszt, a szenvedés, az erőfeszítés nem taszító, ha szeretetből teszem. Valamiképpen sugárzóvá tud válni. A kereszt, az erőfeszítés, a másokért végzett munka – mért Jézus áldozata van mögötte – Isten szeretetéről szóló tanúságtétellé válik.

Jézus meghal a kereszten

Jézus engedelmes lett értünk mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig. Tudta, hogy e földi élet nincs bezárva a földi keretek közé. Tudta, hogy harmadnapra az üres sír fénye ragyog majd fel. Rávilágít, hogy munkám, szeretetem, erőfeszitésem értelme, értéke, eredménye nem rövid életem keretei közé van bezárva, mindezek túlmutatnak rajtam. Egyszer majd – a harmadik napon – láthatóvá válik mindaz, ami életem gyümölcse lett.

Leveszik a keresztről

A búcsú pillanatai. Valami befejeződött, egy élet, egy tevékenység véget ért. Nehéz az elszakadás, az elengedés. De meg kell tennem, meg kell lépnem. Jézus ebben is segít.

Eltemetik

A sír lezár. Lezár egy eseményt, egy életet. Fontos az életünkben. Ugyanakkor a sír csak a föld felé van zárva, mert kapu, amely az örök életre nyílik. Ha így tudok tekinteni szeretteim sírjára, akkor nem megkötöz, hanem felszabadít a temetés, a búcsú pillanata.

Befejezés

Jézust követjük az utolsó vacsora termétől a Golgotán át a sírig, ahonnan majd a feltámadás fénye ragyog ránk. Megünnepeljük szenvedését és halálát, mert hisszük, hogy a feltámadás fénye majd felragyog. Mindez fontos számunkra, különösen a mai rohanó, azonnali eredményt váró világban. Meg kell várni, hogy elérkezzen a harmadik nap. Ez a várakozás nem tétlen semmit tevés. A Jézussal való kapcsolatunk erősít bennünket, hogy munkatársai legyünk Isten szétszóródott gyermekei összegyűjtésében.